

Απόφαση **277 / 2014** (ΣΤ, ΠΟΙΝΙΚΕΣ)
Αριθμός 277/2014

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

ΣΤ' ΠΟΙΝΙΚΟ ΤΜΗΜΑ

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Γρηγόριο Κουτσόπουλο, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Νικόλαο Κωνσταντόπουλο, Κωνσταντίνο Φράγκο - Εισηγητή, Μαρία Βασιλάκη και Χρυσούλα Παρασκευά, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του στις 28 Ιανουαρίου 2014, με την παρουσία του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου Αθανασίου Κατσιρώδη (γιατί κωλύεται η Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου) και του Γραμματέως Χαράλαμπου Αθανασίου, για να δικάσει τις αιτήσεις των αναιρεσιόντων-κατηγορουμένων: 1. Β. Μ. του Σ., κατοίκου ..., που παρέστη με τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Αντώνιο Βγόντζα και 2. Γ. Μ. του Ν., κατοίκου ..., που παρέστη με τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Δημήτριο Μπόλη, για αναίρεση της υπ' αριθμ. 6210/2013 αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου Αθηνών. Με πολιτικώς ενάγοντα τον Π. Κ. του Ι., κάτοικο ... που εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Σπύρο Αρώνη.

Το Τριμελές Εφετείο Αθηνών, με την ως άνω απόφασή του διέταξε όσα λεπτομερώς αναφέρονται σ' αυτή, και οι αναιρεσιόντες-κατηγορούμενοι ζητούν την αναίρεση αυτής, για τους λόγους που αναφέρονται στις από 25 Οκτωβρίου 2013 δύο (2) αιτήσεις τους αναιρέσεως, αντίστοιχα, οι οποίες καταχωρίστηκαν στο οικείο πινάκιο με τον αριθμό 1308/2013.

Αφού άκουσε

Τους πληρεξούσιους δικηγόρους των διαδίκων, που ζήτησαν όσα αναφέρονται στα σχετικά πρακτικά και τον Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου, που πρότεινε: 1) να γίνει δεκτή εν μέρει η αίτηση αναίρεσης του πρώτου ανααιρεσιόντα Β. Μ. του Σ. και συγκεκριμένα μόνο για το κεφάλαιο της απόρριψης των ελαφρυντικών και να απορριφθεί κατά τα λοιπά και 2) να απορριφθεί η αίτηση αναίρεσης του δεύτερου ανααιρεσιόντα Γ. Μ. του Ν.,

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

1. Στο άρθρο 235 ΠΚ, όπως ίσχυε μετά την αντικατάστασή του με το άρθρο 2 του ν. 2802/2000 και πριν από την εκ νέου αντικατάστασή με το άρθρο δεύτερο παρ.1 του ν. 3666/2008, οριζόταν ότι "Τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον ενός έτους ο υπάλληλος, ο οποίος κατά παράβαση των καθηκόντων του ζητεί ή λαμβάνει, άμεσα ή με την μεσολάβηση τρίτου, για τον εαυτό του ή για τρίτο, ωφελήματα οποιασδήποτε φύσης ή δέχεται υπόσχεση τούτων, προκειμένου να προβεί σε ενέργεια ή παράλειψη που ανάγεται στα καθήκοντά του ή αντίκειται σε αυτά". Από τη διάταξη αυτή συνάγεται ότι, κατά το χρονικό διάστημα στο οποίο ίσχυε και το οποίο καταλαμβάνει τις πράξεις που αποδίδονται στον ανααιρεσιόντα Β. Μ. και φέρονται τελεσθείσες την 3-4-2006, 19-7-2006 και 26-7-2006, για τη στοιχειοθέτηση του εγκλήματος της παθητικής δωροδοκίας (δωροληψίας) ήταν απαραίτητο, εκτός από την ιδιότητα του δράστη ως υπαλλήλου, κατά την έννοια των άρθρων 13 εδ. α' και 263 α του ΠΚ, : α) τα δώρα ή τα ανταλλάγματα τα οποία ζητούσε ή λάμβανε ο δράστης ή των οποίων εξασφάλιζε την υπόσχεση καταβολής, που δεν αρμόζουν σ' αυτόν, να δίδοντο ή να υπήρχεν υπόσχεση τούτων για μελλοντική ενέργεια ή παράλειψή του, χωρίς να ενδιαφέρει αν πραγματοποιήθηκε η μέλλουσα ενέργεια ή αν αυτός σκοπούσε σπουδαίως να εκτελέσει την εν λόγω ενέργεια και η ενέργεια ή παράλειψή του να περιλαμβάνεται στον κύκλο της αρμοδιότητάς του και να ανάγεται στην υπηρεσία του ή να αντίκειται στα καθήκοντά του, όπως διαγράφονται ή προκύπτουν από το νόμο ή τους υπηρεσιακούς κανονισμούς ή τις διαταγές ή τις οδηγίες

των προϊσταμένων του ή την υπηρεσιακή του σχέση ή τη φύση της υπηρεσίας (Ολ ΑΠ 6/1998, Ολ ΑΠ 1778/1993, ΑΠ 125/2013). Εάν επρόκειτο για ήδη τελειωμένη ενέργεια ή παράλειψη, η πράξη ήταν ανέγκλητη μη αξιόποινη (ΑΠ 1448/2011, 675/2007, 2282/2003, ενώ ήδη, μετά τη νέα αντικατάσταση του άρ. 235 ΠΚ δια του ν. 3666/2008, τα δώρα μπορεί να αποβλέπουν τόσο σε μελλοντική όσο και σε τελειωμένη ενέργεια ή παράλειψη).

Περαιτέρω, κατά το άρ. 46 παρ. 1β ΠΚ, με την ποινή του αυτουργού τιμωρείται όποιος με πρόθεση παρέσχε άμεση συνδρομή στο δράστη κατά τη διάρκεια αυτής της πράξης και στην εκτέλεση της κύριας πράξης. Για τη στοιχειοθέτηση της άμεσης συνέργειας σε έγκλημα άλλου, βάσει της αρχής του περιορισμένου, παρακολουθητικού χαρακτήρα της συμμετοχής, που καθιερώνει το άρ. 48 του ΠΚ, απαιτείται, α) αφενός μεν ο άλλος (ο αυτουργός) να διαπράξει ή να αποπειραθεί τουλάχιστον να διαπράξει την άδικη πράξη, η οποία δεν καλύπτεται στη συγκεκριμένη περίπτωση, από κάποιο λόγο που να αίρει το άδικο αυτής, δηλαδή πράξη που συνιστά τέλεση ή απόπειρα τέλεσης της αντικειμενικής υπόστασης του εγκλήματος, αφετέρου δε ο συνεργός να τελέσει πράξη υποστηρικτική της κύριας πράξης του αυτουργού, με άμεσα συνδεδεμένη με αυτή βοηθητική ενέργεια σε τρόπο, ώστε, χωρίς αυτή δεν θα ήταν δυνατή με βεβαιότητα η τέλεση του εγκλήματος. Απαιτείται η συμμετοχική αυτή δράση να μην ξεπερνά το χρονικό σημείο τελέσεως της κύριας πράξεως και ειδική αιτιολόγηση του τρόπου και των μέσων δράσης του άμεσου συνεργού. Στην περίπτωση κατά την οποία, για την πραγμάτωση της άδικης πράξεως απαιτείται και υπερχειλής δόλος, πρέπει και ο άμεσος συνεργός τέτοιας πράξεως να πράττει με τον ίδιο δόλο (ΑΠ 1048/2011). Εξάλλου, η καταδικαστική απόφαση έχει την απαιτούμενη από τις διατάξεις των άρθρων 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 του ΚΠΔ ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, η έλλειψη της οποίας ιδρύει τον προβλεπόμενο από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' του ίδιου Κώδικα λόγο αναιρέσεως όταν εκτίθενται σε αυτή με σαφήνεια και πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις ή λογικά κενά, τα πραγματικά περιστατικά που προέκυψαν και συγκροτούν την αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση του εγκλήματος για το οποίο καταδικάστηκε ο κατηγορούμενος και αναφέρονται οι αποδείξεις που τα θεμελιώνουν και οι νομικοί συλλογισμοί με βάση τους οποίους υπήχθησαν τα περιστατικά που αποδείχθηκαν στην ουσιαστική ποινική διάταξη που εφαρμόστηκε. Για την ύπαρξη τέτοιας αιτιολογίας είναι παραδεκτή η αλληλοσυμπλήρωση του αιτιολογικού με το διατακτικό, που αποτελούν ενιαίο σύνολο και σε σχέση με τα αποδεικτικά μέσα πρέπει να προκύπτει από την απόφαση με βεβαιότητα, ότι έχουν ληφθεί υπόψη και εκτιμηθεί όλα τα αποδεικτικά μέσα στο σύνολο τους και όχι μόνο ορισμένα από αυτά. Για τη βεβαιότητα δε αυτή αρκεί να μνημονεύονται όλα έστω κατά το είδος τους (μάρτυρες, έγγραφα κ.λπ.) χωρίς ανάγκη ειδικότερης αναφοράς τους και μνείας του τι προέκυψε χωριστά από καθένα από αυτά, ενώ το γεγονός ότι εξάγονται ορισμένα μόνον αποδεικτικά μέσα από αυτά, δεν υποδηλώνει ότι δεν λήφθηκαν υπόψη τα άλλα. Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από τη με αρ. 6210/2013 προσβαλλόμενη απόφαση και τα πρακτικά της, το δικάσαν κατ' έφεση Τριμελές Εφετείο Αθηνών, δέχθηκε στο αιτιολογικό του, ότι αποδείχθηκαν, κατά την αναιρετικώς ανέλεγκτη περί τα πράγματα κρίση του, που τη στήριξε στα αναφερόμενα κατ' είδος αποδεικτικά μέσα, κατά πιστή μεταφορά, τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: "Κατά το έτος 2006 ο πρώτος κατηγορούμενος ήταν υπάλληλος στην Πολεοδομία Αργυρουπόλεως, ο δεύτερος ήταν πολιτικός μηχανικός και ο τρίτος κατηγορούμενος είχε στην κυριότητά του ονομαστικούς τίτλους δικαιώματος μεταφοράς συντελεστή δομήσεως. Ο μηνυτής ήταν κύριος ενός υπογείου ακινήτου που βρίσκεται στη ... επί της οδού ... αριθμ. ..., στο οποίο είχε κάνει αυθαίρετα αλλαγή χρήσεως από αποθήκη σε εμπορικό κατάστημα και ενδιαφερόταν να το νομιμοποιήσει αγοράζοντας συντελεστή δομήσεως και μεταφέροντας αυτόν στο ακίνητό του. Επειδή το τελευταίο είχε πολεοδομικές αυθαιρεσίες, μετά την μεταφορά του συντελεστή δομήσεως, έπρεπε να εκδοθεί και οικοδομική άδεια. Ο τρίτος κατηγορούμενος, ενδιαφερόμενος να πωλήσει τους ονομαστικούς τίτλους δικαιώματος μεταφοράς συντελεστή δομήσεως στον μηνυτή, έφερε αυτόν σε επαφή με τον πρώτο κατηγορούμενο, υπάλληλο στην Πολεοδομία Αργυρουπόλεως που ήταν αρμόδιος για ζητήματα μεταφοράς συντελεστή δομήσεως, προκειμένου να διευθετηθεί - εκτός Πολεοδομίας - η υπόθεση του μηνυτή. Η συνάντηση του μηνυτή και των τριών

κατηγορουμένων έγινε στις 3-4-2006 στο γραφείο του δευτέρου κατηγορουμένου, πολιτικού μηχανικού, όπου ο πρώτος κατηγορούμενος δήλωσε στον μηνυτή ότι δεν είναι νόμιμος λόγω των πολεοδομικών αυθαιρεσιών στο ακίνητό του και ότι ο ίδιος μπορεί να ταυτοποιήσει τα προβλήματα, αρκεί να του δώσει το ποσό των 75.000 ευρώ. Στη διαμαρτυρία του μηνυτή για το ύψος του αιτούμενου ποσού, ο πρώτος κατηγορούμενος απάντησε "θα τα μοιραστούμε πέντε, εγώ πλούσιο με την υπογραφή μου δεν θα σε κάνω, εγώ κρατώ τη σφραγίδα και σου εξήγησα ότι είμαστε πέντε". Ο δεύτερος κατηγορούμενος, ο οποίος υπερθεμάτιζε σχετικά με τις απαιτήσεις του πρώτου, είπε στον μηνυτή "κ. Τάκη είναι πέντε, δεν θα σας περάσουν τον φάκελο". Ο μηνυτής, αντιλαμβανόμενος ότι δεν επαρκούν τα χρήματά του για την αγορά του συντελεστή δομήσεως, την πληρωμή στην Πολεοδομία για την εξαγορά των απαιτούμενων θέσεων γκαράζ και τα ΕΤΕΡΠΣ και επιπλέον για την πληρωμή του ως άνω ποσού που ζητούσε ο πρώτος κατηγορούμενος ως μίζα για να παραβλέψει τις αυθαιρεσίες του ακινήτου του και να προβεί στις διαδικασίες μεταφοράς συντελεστή δομήσεως και εκδόσεως οικοδομικής αδείας, ρώτησε τον πρώτο κατηγορούμενο πόσα θα πληρώσει συνολικά και εκείνος σε ένα χαρτί, το οποίο αναγνώσθηκε στο ακροατήριο, έγραψε τα εξής: "60.500 για γκαράζ, 7.500 για πρόστιμα και 48.000 για ΕΤΕΡΠΣ" και το έδωσε στον μηνυτή. Ο τελευταίος, αφού άθροισε τους ανωτέρω αριθμούς και πρόσθεσε με δικά του γράμματα το ποσό των 75.000 ευρώ που του ζητούσε ο πρώτος κατηγορούμενος και το ποσό των 265.000 ευρώ με το οποίο θα αγόραζε τον συντελεστή δομήσεως, έγραψε το άθροισμα, ανερχόμενο σε 456.000 ευρώ. Κατά την ως άνω συνάντηση, ο τρίτος κατηγορούμενος έλεγε στον μηνυτή ότι ο πρώτος κατηγορούμενος πληρώνει τους υπαλλήλους του και θα κάνουν ό,τι αυτός τους λέει, ότι ο Μ. έχει δύναμη και θα τον βοηθήσει και ότι ο φάκελός του δεν θα περάσει αν δεν δώσει τα χρήματα. Την επομένη ημέρα ο μηνυτής, προκειμένου να καταγράψει τις συνομιλίες του με τους κατηγορουμένους, τηλεφώνησε στον δημοσιογράφο Μ. Τ., ο οποίος του έστειλε τον δημοσιογράφο Μ. και με ειδικά μηχανήματα κατέγραψε όλες τις συνομιλίες. Ο μηνυτής τελικά συμφώνησε με τους δεύτερο και τρίτο των κατηγορουμένων να δώσει στον πρώτο το ποσό των 50.000 ευρώ, όμως αυτός (πρώτος κατηγορούμενος) αρνείτο και ζητούσε μέσω του τρίτου το ποσό των 75.000 ευρώ, τελικά όμως συμφώνησε στις 50.000 ευρώ. Ο δεύτερος κατηγορούμενος έδωσε στον μηνυτή τον αριθμό του τραπεζικού λογαριασμού του, συνδικαιούχος του οποίου ήταν η σύζυγός του και του είπε να καταθέσει σ' αυτόν το ως άνω ποσό των 50.000 ευρώ. Στις 19-7-2006 ο μηνυτής κατέθεσε τις 50.000 ευρώ στον ως άνω λογαριασμό και την ίδια ημέρα ο πρώτος κατηγορούμενος υπέγραψε την σχετική απόφαση εγκρίσεως πραγματοποίησε μεταφοράς συντελεστή δομήσεως. Όμως οι δύο πρώτοι κατηγορούμενοι διαμαρτυρήθηκαν και ζήτησαν από τον μηνυτή 5.000 ευρώ επιπλέον. Έτσι στις 26-7-2006 ο μηνυτής κατέθεσε στον ως άνω τραπεζικό λογαριασμό το επιπλέον ποσό των 5.000 ευρώ, το οποίο γνωστοποίησε στον πρώτο κατηγορούμενο και αυτός τον διαβεβαίωσε ότι την επόμενη ημέρα θα έχει την άδεια. Ενώ η προαναφερόμενη απόφαση εγκρίσεως μεταφοράς συντελεστή δομήσεως υπεγράφη από τον πρώτο κατηγορούμενο στις 19-7-2006, τελικά εκδόθηκε στις 26-7-2006, όταν ο μηνυτής κατέθεσε και το υπόλοιπο ποσό των 5.000 ευρώ. Στη συνέχεια ο πρώτος κατηγορούμενος ανακοίνωσε στον μηνυτή ότι για να εκδοθεί η σχετική οικοδομική άδεια έπρεπε να πληρώσει για ΕΤΕΡΠΣ 42.426 ευρώ και 8.200 ευρώ για την εξαγορά 10 θέσεων γκαράζ, ενώ το νόμιμο ήταν η εξαγορά 6 θέσεων γκαράζ. Ο μηνυτής ζήτησε εγγράφως από την Πολεοδομία να του γνωρίσουν τα νόμιμα ποσά που όφειλε να καταβάλει, όμως ο πρώτος κατηγορούμενος είπε στον μηνυτή ότι θα φύγει με άδεια και θα το τακτοποιήσει όταν επιστρέψει. Στις 30-8-2006 ο μηνυτής με τον δημοσιογράφο Γ. Σ. μετέβησαν στην Πολεοδομία, όπου ο μηνυτής παρουσίασε ως δήθεν γιο του, για να διαμαρτυρηθούν για την καθυστέρηση εκδόσεως της σχετικής οικοδομικής αδείας. Όταν ο δημοσιογράφος απευθύνθηκε στον πρώτο κατηγορούμενο και του είπε "αφού έχει πάρει την μίζα ...", ο τελευταίος δεν διαμαρτυρήθηκε στο άκουσμα της λέξεως μίζα, αλλά απάντησε ότι απουσίαζε με άδεια και θα το τακτοποιήσει. Όταν ο δημοσιογράφος επανέλαβε πιο δυνατά τι θα γίνει τώρα, έχεις πάρει τη μίζα και μας αγνοείς, ο πρώτος κατηγορούμενος έντρομος για να μη γίνει αντιληπτό το θέμα από τους συναδέλφους του και από τους παρευρισκόμενους ιδιώτες, οδήγησε τον μηνυτή και τον δήθεν γιο του έξω από το κτίριο της Πολεοδομίας για να τους καθυστερήσει και συγκεκριμένα τους επιβίβασε στο τζιπ του,

στο οποίο αυτός κάθισε στη θέση του οδηγού, ο δημοσιογράφος στη θέση του συνοδηγού και ο μηνυτής στο πίσω κάθισμα. Εκεί ο δημοσιογράφος του αποκάλυψε την ιδιότητά του και ο πρώτος κατηγορούμενος άρχισε να ιδρώνει, είπε στον μηνυτή να τα ξεχάσουν όλα, να του βγάλει νέα ποσά, τα νόμιμα, και να του χορηγήσει την οικοδομική άδεια και διευκρίνισε ότι η σύζυγός του είναι συνεργάτης του αδελφού του δεύτερου κατηγορουμένου. Αφού ο μηνυτής και ο δημοσιογράφος έφυγαν, ο δεύτερος κατηγορούμενος, ο οποίος είχε ήδη ενημερωθεί από τον πρώτο, τηλεφώνησε στον μηνυτή και του ζήτησε να συναντηθούν στο κατάστημα του τελευταίου. Πράγματι ο μηνυτής και ο δημοσιογράφος μετέβησαν στο κατάστημα, όπου ο δημοσιογράφος στάθηκε σε κάποιο σημείο για να μην γίνει αντιληπτός και αφού έφθασε ο δεύτερος κατηγορούμενος τον άκουσε να λέει στον μηνυτή "μου υπόσχεσαι πως αν σου δώσουμε την άδεια και τα λεφτά πίσω θα σταματήσεις τον Τ.". Την επόμενη ημέρα (31-8-2006) ο δεύτερος κατηγορούμενος για να αποποιηθεί τις ευθύνες του κατέθεσε στη Δ.Ο.Υ. Γλυφάδας το ποσό των 42.426 ευρώ δια χειρός του, για την έκδοση οικοδομικής αδείας 2006 του μηνυτή και στις 21-9-2006 παραιτήθηκε από μηχανικός του τελευταίου. Ο μηνυτής μετέβη στην Υπηρεσία Ειδικών Υποθέσεων, όπου κατέθεσε τα ανωτέρω γεγονότα και παρέδωσε το C.D. που είχε καταγράψει τις ως άνω συνομιλίες. Σύμφωνα με τα ανωτέρω αποδειχθέντα, ο πρώτος κατηγορούμενος όντας δημόσιος υπάλληλος ζήτησε από τον μηνυτή αρχικά το ποσό των 75.000 ευρώ και έλαβε απ' αυτόν 55.000 ευρώ, κατά παράβαση των καθηκόντων του, προκειμένου να προβεί σε ενέργειες που ανάγονται στα καθήκοντά του, δηλαδή να εγκρίνει τη μεταφορά του συντελεστή δομήσεως και να εκδώσει οικοδομική άδεια για το ακίνητο του μηνυτή, οι δε δεύτερος και τρίτος των κατηγορουμένων, με τις προαναφερόμενες ιδιότητές τους, παρείχαν άμεση συνδρομή στον πρώτο που διέπραξε την αξιόποινη πράξη της παθητικής δωροδοκίας κατά την διάρκεια και την εκτέλεση αυτής, ο μεν δεύτερος κατηγορούμενος παρευρισκόταν στη συνάντηση του μηνυτή με τους λοιπούς κατηγορουμένους στις 3-4-2006 και συμμετείχε ενεργά σ' αυτήν και υπερθεμάτιζε σχετικά με την απαίτηση του πρώτου κατηγορουμένου, λέγοντας στον μηνυτή ότι πρέπει να γίνει ό,τι είπε ο πρώτος κατηγορούμενος, διότι υπογράφουν πέντε υπάλληλοι και θέλουν 75.000 ευρώ και στη συνέχεια μετά από διαπραγματεύσεις που μεσολάβησαν για μείωση του ποσού της μίζας, συμμετείχε και αυτός, μεταφέροντας τις παράνομες απαιτήσεις του πρώτου κατηγορουμένου στον μηνυτή και στις 19 και 26-7-2006 έλαβε από τον μηνυτή στον τραπεζικό λογαριασμό του το ως άνω ποσό των 55.000 ευρώ, ο δε τρίτος κατηγορούμενος παρευρισκόταν και αυτός στην εν λόγω συνάντηση, στην οποία συμμετείχε ενεργά και υπερθεμάτιζε σχετικά με την απαίτηση του πρώτου κατηγορουμένου, λέγοντας στον μηνυτή ότι ο πρώτος κατηγορούμενος έχει δύναμη και ο φάκελος του ακινήτου του δεν θα περάσει αν δεν δώσει τα χρήματα και συμμετείχε στις σχετικές διαπραγματεύσεις μεταφέροντας στον μηνυτή τις παράνομες απαιτήσεις του πρώτου.

Επομένως, πρέπει να κηρυχθούν ένοχοι οι κατηγορούμενοι, ο μεν πρώτος της παθητικής δωροδοκίας, οι δε δεύτερος και τρίτος της άμεσης συνέργειας σ' αυτήν. Οι ισχυρισμοί του τρίτου κατηγορουμένου ότι υπαναχώρησε από την τέλεση της άμεσης συνέργειας στην παθητική δωροδοκία και ότι πρέπει να μετατραπεί η κατηγορία σε απλή συνέργεια στην ως άνω πράξη είναι αβάσιμοι και απορριπτέοι, διότι κατά τα προεκτεθέντα, αποδείχθηκε πλήρως ότι ο εν λόγω κατηγορούμενος με τις προαναφερόμενες ενέργειές του τέλεσε το αδίκημα της άμεσης συνέργειας στην παθητική δωροδοκία".

Περαιτέρω το δικάσαν δευτεροβάθμιο δικαστήριο καταδίκασε τον κηρυχθέντα ένοχο πρώτο αναιρεσίοντα κατηγορούμενο Β. Μ., για παθητική δωροδοκία και το δεύτερο αναιρεσίοντα κατηγορούμενο για άμεση συνέργεια στην ανωτέρω πράξη του πρώτου υπαλλήλου, χωρίς τα ελαφρυντικά του άρ. 84 παρ.2 α και ε' του ΠΚ, που ζήτησαν, σε ποινή φυλακίσεως τεσσάρων (4) ετών τον καθένα, την οποία ανέστειλε επί τριετία. Με τις παραδοχές αυτές, η προσβαλλόμενη απόφαση, διέλαβε την απαιτούμενη από τις διατάξεις των άρθρων 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 του ΚΠΔ ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, αφού εκτίθενται σ' αυτή με πληρότητα σαφήνεια και χωρίς αντιφάσεις ή λογικά κενά τα πραγματικά περιστατικά που προέκυψαν από την αποδεικτική διαδικασία και συγκροτούν την αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση του άνω

εγκλήματος παθητικής δωροδοκίας για τον πρώτο κατηγορούμενο δημόσιο υπάλληλο υπηρεσίας Πολεοδομίας και άμεσης συνέργειας στη δωροδοκία αυτή του δευτέρου κατηγορουμένου μηχανικού, για το οποίο και καταδικάστηκαν αντίστοιχα. Αναφέρονται επίσης οι αποδείξεις από τις οποίες το Εφετείο συνήγαγε τα περιστατικά αυτά και οι συλλογισμοί με βάση τους οποίους έκανε την υπαγωγή τους στις παραπάνω ουσιαστικές ποινικές διατάξεις που αναφέρθηκαν, τις οποίες ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε και δεν παραβίασε ευθέως ή εκ πλαγίου, με ελλιπή, δηλαδή, ή αντιφατική αιτιολογία και η απόφαση δε στερείται νόμιμης βάσης.

Όσον αφορά τις ειδικότερες αιτιάσεις και λόγους αναιρέσεως των δύο αναιρεσιόντων, αναφέρεται η αρμοδιότητα του κατηγορουμένου δημοσίου υπαλλήλου, υπηρετούντος στην Πολεοδομία Αργυρούπολης, στην έκδοση της απόφασης μεταφοράς συντελεστή δόμησης και έκδοσης οικοδομικής άδειας υπέρ του πολιτικώς ενάγοντος, αδιαφόρου όντος αν για την πράξη αυτή απαιτούντο και υπογραφές άλλων συναρμοδίων υπαλλήλων, αναφέρεται το χρηματικό δώρο που απαιτήσε και έλαβε από τον πολιτικώς ενάγοντα, δια του μεσολαβήσαντος δευτέρου άμεσου συνεργού πολιτικού μηχανικού του πολιτικώς ενάγοντος για έκδοση της απόφασης, που ήταν προβληματική κατά τη δήλωση του άνω υπαλλήλου και που υπέγραψε τελικά μετά την λήψη του δώρου, αναφέρεται επίσης στο αιτιολογικό ότι ο άμεσος συνεργός γνώριζε το εγκληματικό σχέδιο και τη δωροδοκία του αυτοεργού υπαλλήλου και ότι σκόπευε να βοηθήσει για την ολοκλήρωση του σχεδίου αυτού, υπερθεματίζοντας σχετικά με την αθέμιτη απαίτηση του πρώτου κατηγορουμένου δημοσίου υπαλλήλου, μεταφέροντας τις παράνομες απαιτήσεις του υπαλλήλου για μίζα στο μηνυτή και δεχθείς να λάβει ο ίδιος από το μηνυτή το χρηματικό δώρο των 55.000 ευρώ με κατάθεση στον τραπεζικό ατομικό του λογαριασμό, για να τα προωθήσει στον ανωτέρω υπάλληλο, όπως είχε συμφωνηθεί μεταξύ τους. Επομένως είναι απορριπτέοι ως αβάσιμοι όλοι οι συναφείς από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' και Ε' ΚΠΔ λόγοι αναιρέσεως για έλλειψη της επιβαλλομένης από το Σύνταγμα και το νόμο αιτιολογίας της προσβαλλομένης αποφάσεως και για εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή νόμου. 2.

Σύμφωνα με το άρθρο 171παρ. 2 του ΚΠΔ, απόλυτη ακυρότητα, η οποία ιδρύει λόγο αναιρέσεως της αποφάσεως κατά το άρθρο 510παρ.1 στοιχ. Α' του ίδιου Κώδικα, επιφέρει και η παρά το νόμο παράσταση του πολιτικώς ενάγοντος κατά τη διαδικασία στο ακροατήριο, η οποία υπάρχει όταν δεν συντρέχουν στο πρόσωπό του οι όροι της ενεργητικής νομιμοποιήσεως για την άσκηση της πολιτικής αγωγής ή όταν δεν τηρήθηκε η διαδικασία που έπρεπε να τηρηθεί σχετικά με τον τρόπο και το χρόνο ασκήσεως και υποβολής της κατά το άρθρο 68 ΚΠΔ. Περαιτέρω, από τα άρθρα 63, 82-84 και 87 του ΚΠΔ προκύπτει ότι νομιμοποιείται ενεργητικά να παρασταθεί ως πολιτικώς ενάγων κατά την ποινική διαδικασία εκείνος που δικαιούται να ζητήσει αποζημίωση ως παθών από το έγκλημα ή χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης ή ψυχικής οδύνης, τέτοιος δε είναι, όπως συνάγεται από τα άρθρα 914 και 932 του ΑΚ, εκείνος που άμεσα ζημιώθηκε ή υπέστη ηθική βλάβη ή ψυχική οδύνη από την αξιόποινη πράξη του δράστη.

Στο έγκλημα της παθητικής δωροδοκίας, το αδίκημα της δωροδοκίας (άρθρο 235 ΠΚ), και μεν κατατάσσεται στα εγκλήματα τα σχετικά με την υπηρεσία (άρθρα 235-261 ΠΚ), η τέλεση των οποίων προσβάλλει το γενικότερου ενδιαφέροντος έννομο αγαθό της καθαρότητας, του εννόμου και του ακεραίου της διεξαγωγής της δημοσίας υπηρεσίας και δεν προστατεύεται ο τρίτος από τον οποίο ζητούνται τα δώρα, εκ τούτου όμως δεν αποκλείεται η εξ αυτού επαγωγή συγκεκριμένης ζημίας και σε βάρος τρίτου, όταν πλήττεται ταυτοχρόνως με το δημόσιο και το ιδιωτικό έννομο συμφέρον αυτού, οπότε η παράσταση του τρίτου ως πολιτικώς ενάγοντος είναι δυνατή, ασκουμένη όμως από τις οριζόμενες υπό του νόμου διατυπώσεις, όταν κατηγορούμενος στην ποινική διαδικασία είναι δημόσιος υπάλληλος και η πράξη τελέσθηκε κατά την εκτέλεση της υπηρεσιακής του δραστηριότητας, οπότε αστικώς υπεύθυνο είναι το Δημόσιο, και ο τρίτος ο δίδων το δώρο ή το αντάλλαγμα έχει δικαίωμα παραστάσεως πολιτικής αγωγής μόνον όμως προς υποστήριξη της κατηγορίας (ΑΠ 1286/2003). Επίσης, επί παθητικής δωροδοκίας, νομιμοποιείται σε άσκηση πολιτικής αγωγής εκείνος, από τον οποίο ο υπάλληλος αξίωσε το δώρο, ακόμα και αν τελικά δεν έδωσε το δώρο, μόνον όμως προς υποστήριξη της

κατηγορίας (ΑΠ 1445/2007).

Στην προκειμένη περίπτωση, από τα πρακτικά της πρωτοβάθμιας δίκης (αρ. 16446/2011 Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Αθηνών) και της προσβαλλόμενης με αρ. 6210/2013 αποφάσεως του δευτεροβαθμίου Τριμελούς Εφετείου Αθηνών, προκύπτουν αντίστοιχα τα παρακάτω: α) στον πρώτο βαθμό δήλωσε παράσταση πολιτικής αγωγής ο Π. Κ. και ζήτησε την επιδίκαση σε βάρος των κατηγορουμένων ποσού 30 ευρώ, με επιφύλαξη, ως χρηματική ικανοποίηση της ηθικής του βλάβης, β) ο ίδιος, στον οποίο και δεν επιδικάστηκε πρωτοδίκως χρηματική ικανοποίηση, αλλά έγινε δεκτή από το δικαστήριο η παράσταση μόνο προς υποστήριξη της κατηγορίας, όπως αντέλεξαν και οι συνήγοροι των κατηγορουμένων, δήλωσε στο δευτεροβάθμιο δικαστήριο ότι παρίσταται κατά των εκκαλούντων κατηγορουμένων ως πολιτικώς ενάγων, μόνο προς υποστήριξη της κατηγορίας. Το δευτεροβάθμιο δικαστήριο με παρεμπίπτουσα απόφασή του, απέρριψε την προβληθείσα σε αυτό σχετική αντίρρηση και αυτοτελή ισχυρισμό του συνηγόρου του κατηγορουμένου Β. Μ. για τη μη ενεργητική νομιμοποίηση και τη μη δυνατότητα παραστάσεως του ανωτέρω πολιτικώς ενάγοντος που φέρεται ότι δωροδόκησε και που είναι αυτουργός του αδικήματος της δωροδοκίας, ούτε προς υποστήριξη της κατηγορίας, με την εξής αιτιολογία: "Στην προκειμένη περίπτωση ο Π. Κ. παραδεκτά παρίσταται ως πολιτικώς ενάγων μόνον για την υποστήριξη της κατηγορίας κατά του πρώτου κατηγορουμένου δημοσίου υπαλλήλου, καθόσον είναι ο αμέσως καθ'ών από την αξιόποινη πράξη της δωροδοκίας (ΑΠ 21/2001). Εξάλλου κατά το άρθρο 145 αριθμ. 3 του ΚΠΔ τη διόρθωση ή συμπλήρωση της αποφάσεως και των πρακτικών τη διατάσσει όποιος διευθύνει τη συνεδρίαση και σε περίπτωση αρνήσεώς του το δικαστήριο που δίκασε αποτελούμενο από τους ίδιους αν είναι δυνατόν δικαστές. Στην προκειμένη περίπτωση η αίτηση του δευτέρου κατηγορουμένου περί συμπληρώσεως των πρακτικών της εκκαλουμένης αποφάσεως απορρίφθηκε με την 621/2012 Διάταξη της Διευθύνουσας τη συνεδρίαση του Ε' Τριμελούς Πλημ/δικείου Αθηνών, η οποία και ήταν αρμόδια να διατάξει ή μη τη συμπλήρωση και όχι το δικάσαν Δικαστήριο το οποίο θα ήταν αρμόδιο σε περίπτωση αρνήσεως της Διευθυνούσης τη συνεδρίαση. Κατά συνέπειαν, πρέπει να απορριφθούν οι ανωτέρω ενστάσεις των πρώτου και δεύτερου των κατηγορουμένων".

Σύμφωνα με αυτά που προαναφέρθηκαν και σύμφωνα με τις παραπάνω παραδοχές της προσβαλλόμενης αποφάσεως, το δευτεροβάθμιο δικαστήριο με την παρεμπίπτουσα απόφασή του, με επαρκή και ορθή αιτιολογία, δέχθηκε ότι νομιμοποιείται ενεργητικά επί παθητικής δωροδοκίας δημοσίου υπαλλήλου και άμεσου συνεργού αυτού, σε παράσταση προς υποστήριξη και μόνον της κατηγορίας και εκείνος που προσφέρει ή δίδει το δώρο στον υπάλληλο, όπως ο συγκεκριμένος Π. Κ., ότι παραδεκτά στράφηκε και κατά των δύο αναιρεσιόντων - κατηγορουμένων, που δηλώθηκε και η παράσταση, ενώ δεν ήταν απαραίτητο για την παραπάνω παράσταση να έχει προηγηθεί άσκηση πολιτικής αγωγής κατά του αστικώς υπευθύνου Δημοσίου, για να δηλωθεί δηλαδή η προκειμένη παράσταση προς υποστήριξη της κατηγορίας, όπως αβάσιμα διατείνεται ο αναιρεσιών Γ. Μ. Το γεγονός δε ότι ο άνω αναιρεσιών κατηγορούμενος για άμεση συνέργεια Γ. Μ. δεν έχει την ιδιότητα του δημοσίου υπαλλήλου, δεν καθιστά την και κατ' αυτού δηλωθείσα παράσταση προς υποστήριξη και μόνον της κατηγορίας απαράδεκτη. Επίσης από το ότι στην εν λόγω αιτιολογία το Εφετείο ορίζει ότι "παραδεκτά παρίσταται ο Π. Κ. ως πολιτικώς ενάγων μόνον προς υποστήριξη της κατηγορίας κατά του πρώτου κατηγορουμένου δημοσίου υπαλλήλου..", δε σημαίνει ότι επέτρεψε την παράσταση μόνον κατά του πρώτου κατηγορουμένου δημοσίου υπαλλήλου και ότι είναι παράνομη η παράσταση κατά του Γ. Μ., αφού το δικαστήριο, απαντά απλώς στην προβληθείσα μόνον υπό του κατηγορουμένου αυτού Β. Μ. αντίρρηση παράστασης και όχι και του αναιρεσιόντος Γ. Μ., η δε δήλωση παράστασης σαφώς, όπως προκύπτει από τα πρακτικά και του πρώτου και του δεύτερου βαθμού είχε γίνει εναντίον όλων των κατηγορουμένων.

Συνεπώς, οι από το άρθρο 510 παρ.1 στοιχ. Α' και Δ' του ΚΠΔ, σχετικοί λόγοι αναιρέσεως των δύο κρινόμενων αιτήσεων, με τους οποίους υποστηρίζονται ότι το δικαστήριο, με το να μην αποβάλει την πολιτική αγωγή, όπως προτάθηκε, προκλήθηκε απόλυτη ακυρότητα της διαδικασίας, κατά παράβαση του άρθρου 171 παρ. 2 του ΚΠΔ και ότι χωρίς ειδική και

εμπεριστατωμένη αιτιολογία απορρίφθηκε η προβληθείσα σχετική αντίρρηση αυτών για την παράσταση του μη αμέσως από το αδίκημα παθόντος πολιτικώς ενάγοντος, είναι απορριπτέοι ως αβάσιμοι.

3. Από τις διατάξεις των άρθρων 138 επ., 371 και 145 παρ. 3 ΚΠΔ συνάγεται ότι η απόφαση του ποινικού δικαστηρίου, περιέχει τη σύνθεσή του, συνοπτική περιγραφή της υπόθεσης, δηλαδή το διαδικαστικό ιστορικό, τις αιτιολογίες και το διατακτικό της, διακρίνεται δε, ως αυτοτελής διαδικαστική πράξη, από τα πρακτικά της δίκης, έτσι ώστε η απόφαση με την οποία γίνεται διόρθωση των λαθών ή συμπλήρωση των ελλείψεων που υπάρχουν στα πρακτικά δεν αφορά ούτε θίγει την οικεία απόφαση, η οποία και μετά την ως άνω διόρθωση ή συμπλήρωση παραμένει η ίδια, ενώ εξάλλου η απόφαση που εκδίδεται κατά το άρθρο 145 ΚΠΔ δεν υπόκειται αυτοτελώς σε έφεση, γιατί δεν υπάγεται σε καμιά από τις κατηγορίες των αποφάσεων κατά των οποίων επιτρέπεται η άσκηση εφέσεως, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 486 επ. ΚΠΔ, ούτε υφίσταται ειδική για την περίπτωση αυτή ρύθμιση ώστε να παρέχεται το προς τούτο δικαίωμα ασκήσεως του ενδίκου αυτού μέσου, ούτε υπόκειται και σε αναίρεση, αλλά συμπροσβάλλεται με εκείνη η οποία διόρθωσε ή συμπλήρωσε, δεδομένου ότι η συμπληρωματική απόφαση ενσωματώνεται σε εκείνη που συμπληρώνει και αποτελεί ένα ενιαίο σύνολο με αυτή, μαζί με την οποία, μόνο αν αυτή υπόκειται σε έφεση, μπορεί να συμπροσβληθεί (ΑΠ 541/2012). Κατά το άρθρο 145 παρ. 3 μέσα σε είκοσι ημέρες από την καταχώρηση των πρακτικών καθαρογραμμένων στο ειδικό βιβλίο, είναι δυνατόν να ζητηθεί από τους διαδίκους και τον Εισαγγελέα ή να προκληθεί αυτεπαγγέλτως από το δικαστή, η διόρθωση των λαθών που υπάρχουν στα πρακτικά ή η συμπλήρωση των ελλείψεων, αν συντρέχουν οι προϋποθέσεις της παραγράφου 1. Τη διόρθωση ή τη συμπλήρωση διατάσσει, ύστερα από κλήτευση και ακρόαση των διαδίκων που ήταν παρόντες, όποιος διευθύνει τη συνεδρίαση, και σε περίπτωση αρνήσεως του, το δικαστήριο που δίκασε, αποτελούμενο από τους ίδιους, αν είναι δυνατό δικαστές. Από τη διάταξη αυτή προκύπτει το μόνον ότι η περί διορθώσεως ή συμπληρώσεως των πρακτικών αίτηση υποβάλλεται πάντοτε, με ποινή απαραδέκτου, εντός προθεσμίας είκοσι ημερών από την καταχώρηση των καθαρογραμμένων στο ειδικό βιβλίο που τηρείται στη Γραμματεία του Ποινικού Δικαστηρίου πρακτικών, το δε ότι αρμόδιο δικαστήριο για τη διόρθωση ή συμπλήρωση των πρακτικών αυτών, είναι πάντοτε, δηλαδή και στην περίπτωση ασκήσεως ενδίκου μέσου, το δικαστήριο που εξέδωσε την απόφαση (ΑΠ 265/2011, 1932/2005). Επίσης, κατ' άρθρο 145 παρ.2 εδάφ. δ' και παρ. 3 εδάφ. β' του ΚΠΔ, ορίζεται ότι "Αν ασκήθηκε κατά της απόφασης ένδικο μέσο, τη διόρθωση ή τη συμπλήρωσή της τη διατάσσει το δικαστήριο που την εξέδωσε, αν το ένδικο μέσο απορρίφθηκε ως απαράδεκτο σε αντίθετη περίπτωση, τη διόρθωση ή τη συμπλήρωση τη διατάσσει το δικαστήριο που αποφασίζει για το ένδικο μέσο (παρ.2 δ). Τη διόρθωση ή τη συμπλήρωση τη διατάσσει, ύστερα από κλήτευση και ακρόαση των διαδίκων που ήταν παρόντες, όποιος διευθύνει τη συνεδρίαση, και σε περίπτωση άρνησής του το δικαστήριο που δίκασε αποτελούμενο από τους ίδιους αν είναι δυνατό δικαστές (παρ.3 β)". Στην προκειμένη περίπτωση, όπως εκτίθεται στο δικόγραφο της κρινόμενης αιτήσεως αναίρεσεως του αναιρεσείοντος Γ. Μ., με το δεύτερο λόγο αναίρεσεώς του, πλήττεται η προσβαλλόμενη δευτεροβάθμια απόφαση για σχετική από το άρθρο 510 παρ.1 στοιχ. Β' του ΚΠΔ ακυρότητα, για παράλειψη απαντήσεως του Εφετείου σε υποβληθέντα αυτοτελή ισχυρισμό και ειδικότερα γιατί δεν διέταξε την αιτηθείσα αναπομπή της υποθέσεως ενώπιον του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου, το οποίο ήταν και το μόνο αρμόδιο να αποφασίσει επί της από 23-3-2012 αιτήσεώς του για τη διόρθωση - συμπλήρωση ή μη των πρακτικών του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου, δοθέντος ότι η πρόεδρος αυτού ηρνήθη τη συμπλήρωσή τους, απέρριψε την σχετική αίτηση που υπέβαλεν ο συνήγορός του και μάλιστα με αιτιολογία αντιφατική και ελλιπή. Σύμφωνα, όμως, με τα προεκτεθέντα, ο παραπάνω λόγος αναίρεσεως, κατά της προσβαλλόμενης αποφάσεως, για υπέρβαση εξουσίας και αναιτιολόγητη απόρριψη του σχετικού αιτήματός του αναπομπής(άρ. 510 παρ.1 στοιχ. Β' και Δ'ΚΠΔ), πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος, λόγω αοριστίας, γιατί ο αναιρεσείων κατηγορούμενος δεν εκθέτει στο δικόγραφό του επί ποίων ζητημάτων αφορούσε η από 23-3-2012 αίτησή του διορθώσεως των πρακτικών του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου, για να κριθεί αν το υπό συμπλήρωση τιθέμενο ζήτημα ήταν απαραίτητο κατά

νόμο να διορθωθεί και προκύπτουν έννομες συνέπειες από την παράλειψη των πρακτικών και είναι αναγκαίο να αναπεμφθεί η υπόθεση από το εφετείο στο πρωτοβάθμιο δικαστήριο για συμπλήρωση, αφού μάλιστα περαιτέρω, με την τυπική παραδοχή της εφέσεως του άνω κατηγορουμένου, εξαφανίζεται η προσβαλλόμενη πρωτόδικη απόφαση και το Εφετείο δικάζει από την αρχή την υπόθεση, επανεξετάζει την υπόθεση τόσο ως προς τη νομική όσο και ως προς την ουσιαστική βασιμότητα της κατηγορίας, κάθε ακυρότητα ή ελάττωμα της πρωτόδικης απόφασης καλύπτεται και δεν μπορεί να προταθεί στον Άρειο Πάγο και οι διάδικοι μπορούν να επανυποβάλουν τους αυτοτελείς ισχυρισμούς τους στο Εφετείο, τους δε απορριφθέντες ισχυρισμούς, αν είναι νόμιμοι, μπορούν να τους επαναφέρουν με ειδικό λόγο εφέσεως και να αντιμετωπισθούν πλέον από το δευτεροβάθμιο δικαστήριο (ΑΠ 516/2011). Άλλωστε η προσβαλλόμενη απόφαση του Εφετείου και μετά την τυχόν γενομένη διόρθωση, παραμένει η ίδια και δε θίγεται από την τυχόν διόρθωση.

4. Κατά το άρθρο 174 παρ.2 ΚΠΔ, η ακυρότητα της κλήσης στο ακροατήριο ή του κλητηρίου θεσπίσματος του κατηγορουμένου κ.λπ., καλύπτεται, αν αυτός που κλητεύθηκε στη δίκη εμφανιστεί και δεν προβάλλει αντιρρήσεις για την πρόδοό της. Από την τελευταία αυτή διάταξη προκύπτει ότι, σε περίπτωση ακυρότητας του κλητηρίου θεσπίσματος, αρχίζει η κύρια διαδικασία και επέρχεται αναστολή της παραγραφής από την ημέρα της επίδοσης, μόνον εφόσον ο κατηγορούμενος εμφανιστεί στο ακροατήριο και δεν προτείνει, κατά την έναρξη της πρωτοβάθμιας δίκης, την ακυρότητα αυτή, εναντιούμενος στην πρόοδο της δίκης, γιατί άλλως, στην περίπτωση αυτή, καλύπτεται η ακυρότητα, το κλητήριο θέσπισμα θεωρείται έγκυρο και από την επίδοση αυτού αρχίζει η κύρια διαδικασία. Αν ο κατηγορούμενος δεν εμφανιστεί στην πρωτοβάθμια δίκη και δικαστεί ερήμην, η ακυρότητα του κλητηρίου θεσπίσματος, ως διαδικαστικής πράξεως ή η ακυρότητα της επίδοσης, που κατ' ανάγκη επιδρά στο κύρος της διαδικασίας στο ακροατήριο και στην καταδικαστική απόφαση που θα εκδοθεί, δεν καλύπτεται και μπορεί να προταθεί στο δευτεροβάθμιο δικαστήριο με ειδικό λόγο εφέσεως κατά της εκκαλούμενης αποφάσεως, οπότε το δευτεροβάθμιο δικαστήριο, ως εκ του μεταβιβαστικού αποτελέσματος της παραδεκτώς ασκηθείσας εφέσεως, έχει υποχρέωση να αποφανθεί και επί του λόγου αυτού. Η απορρίπτουσα την σχετική ένσταση του κατηγορουμένου απόφαση, δηλαδή, περί ακυρότητας του κλητηρίου θεσπίσματος, ούσα προπαρασκευαστική, πρέπει, κατ' άρθρο 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 ΚΠΔ, να έχει ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία. Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από τα έγγραφα του φακέλου της δικογραφίας, τα οποία παραδεκτώς επισκοπούνται από τον Άρειο Πάγο για την έρευνα της βασιμότητας σχετικού λόγου αναιρέσεως, με την 16446, 19527Α, 24911Α, 27795Α, 34300/2011 απόφαση του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Αθηνών, η οποία εκδόθηκε σε πρώτο βαθμό με παρόντα τον ήδη αναιρεσιόντα και καταδικασθέντα για παθητική δωροδοκία κατηγορούμενο Β. Μ., απορρίφθηκε ως αβάσιμη η προβληθείσα υπ' αυτού ένσταση ακυρότητας του επιδοθέντος σε αυτόν κλητηρίου θεσπίσματος, λόγω μη ακριβούς καθορισμού της πράξεως και δη διότι δεν αναφερόταν σε αυτό εάν οι ενέργειες στις οποίες αυτός κατηγορείτο ως υπάλληλος Πολεοδομίας προέβη, είναι υπηρεσιακές ενέργειες, οι οποίες εμπίπτουν στο χώρο των υπηρεσιακών καθηκόντων του. Κατά της αποφάσεως αυτής, ο αναιρεσιών Β. Μ. άσκησε έφεση, ενώπιον του αρμοδίου γραμματέα, στο δικόγραφο της οποίας, όπως από αυτή προκύπτει, ο αναιρεσιών εκθέτει ότι ασκεί έφεση κατά της εν λόγω πρωτόδικης αποφάσεως του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Αθηνών, γιατί εσφαλμένα απορρίφθηκε η ως παραπάνω ένσταση ακυρότητας του κλητηρίου θεσπίσματος που του επιδόθηκε, για τον ίδιο λόγο αοριστίας που πρόβαλε και πρωτοδικώς, αναπτύσσοντας τον ίδιο αυτό λόγο ακυρότητας και δη ότι το κλητήριο θέσπισμα με αρ. Γ/2007/264, που του επιδόθηκε είναι άκυρο, διότι δεν προσδιοριζόταν η ακριβής υπηρεσιακή ιδιότητα και τα υπηρεσιακά καθήκοντα αυτού στην Πολεοδομία Αργυρούπολης, δεν αναφερόταν ότι η ενέργεια έγκρισης υπ' αυτού της μεταφοράς συντελεστή δόμησης ανάγεται ή αντικείται στα υπηρεσιακά του καθήκοντα, δεν εκτίθενται τα αναγκαία πραγματικά περιστατικά που προσδιορίζουν τα υπηρεσιακά του καθήκοντα και καθενός των συγκατηγορουμένων σε σχέση με τη συγκεκριμένη πράξη, δεν προσδιορίζονται οι διατάξεις εκείνες που καθιερώνουν συγκεκριμένη υπηρεσιακή υποχρέωση για το πρόσωπό του.

Κατά την εκδίκαση της εφέσεως αυτής ενώπιον του Τριμελούς Εφετείου Αθηνών, ο αναιρεσείων Β. Μ., δια του συνηγόρου του, πρόβαλε παραδεκτά και επανέφερε και πάλιν ως παραπάνω τον αυτοτελή ισχυρισμό του περί ακυρότητας του επιδοθέντος σε αυτόν ως άνω κλητηρίου θεσπίσματος, τον οποίο ανέπτυξε και προφορικά, το περιεχόμενο του οποίου έχει συνοπτικά, όπως προκύπτει από τα πρακτικά της προσβαλλόμενης αποφάσεως, όπως ακριβώς και παραπάνω αναφέρθηκαν οι λόγοι ακυρότητας του κλητηρίου θεσπίσματος.

Το Εφετείο, με την προσβαλλόμενη απόφασή του απέρριψε τον ισχυρισμό αυτό ως αβάσιμο κατ' ουσίαν με το αιτιολογικό (βλ. σελ. 19), ότι "το εν λόγω κλητήριο θέσπισμα περιέχει όλα τα αναγκαία στοιχεία, δηλαδή την ιδιότητα του πρώτου κατηγορουμένου ως υπαλλήλου της Πολεοδομίας Αργυρούπολης, στον οποίον είχε ανατεθεί νόμιμα η άσκηση δημόσιας υπηρεσίας, τις ενέργειες στις οποίες προέβη και ότι αυτές ανάγονταν στα υπηρεσιακά του καθήκοντα".

Από την επισκόπηση του εγγράφου της δικογραφίας, του για ακυρότητα προσβαλλόμενου με αρ. Γ/2007/264 κλητηρίου θεσπίσματος του Εισαγγελέα Πρωτοδικών Αθηνών, που επιδόθηκε στον αναιρεσείοντα Β. Μ., προκύπτει ότι ο εν λόγω κατηγορούμενος και οι λοιποί συγκατηγορούμενοί του καλούνται να δικασθούν ως υπαίτιοι του ότι: "Κατηγορούνται ως υπαίτιοι του ότι: Στη ... στους κατωτέρω αναφερόμενους χρόνους, τέλεσαν τα ακόλουθα εγκλήματα που τιμωρούνται με στερητικές της Ε. ποινές: Α) Οι πρώτος, τέταρτος, πέμπτος, έκτος και έβδομος των κατηγορουμένων Β. Μ. Γ. Τ., Ν. Κ., Θ. Ν. και Κ. Μ. αντιστοίχως, στις 03/04/2006, 19/07/2006 και 26/07/2006, από κοινού ενεργώντας και σε κοινό δόλο τελώντας, όντας υπάλληλοι κατά την έννοια του άρθρου 13α, στους οποίους νόμιμα έχει ανατεθεί η άσκηση δημόσιας υπηρεσίας, κατά παράβαση των καθηκόντων τους, ο μεν πρώτος εξ αυτών ζήτησε και έλαβε άμεσα για τον εαυτό του οι δε λοιποί ζήτησαν με την μεσολάβηση του πρώτου ωφελήματα οποιασδήποτε φύσης, προκειμένου να προβούν σε ενέργεια που ανάγεται στα καθήκοντα τους ή αντίκειται σε αυτά. Συγκεκριμένα, στον ως άνω τόπο, ενεργώντας κατόπιν συνεκτελέσεως και συναποφάσεως, υπό την ιδιότητα αυτών ως υπαλλήλων της Πολεοδομίας Αργυρούπολης, ο μεν πρώτος για τον εαυτό του, οι δε λοιποί με την μεσολάβηση του πρώτου, ζήτησαν αρχικώς 75.000 ευρώ στις 03/04/2006 και έλαβαν τελικώς από τον Π. Κ., το ποσόν των 55.000 ευρώ (που κατατέθηκαν σε δύο δόσεις έκ 50.000 και 5.000 ευρώ στο λογαριασμό του β' κατηγορουμένου στις 19 και 26/07/2006 αντιστοίχως) προκειμένου να εγκρίνουν κατ' αρχήν την Μεταφορά Συντελεστή Δόμησης (εκδοθείσης τελικώς τη υπ' αριθμόν 2832/7/ΓΛ19/31/26.7.2006 αποφάσεως την οποίαν συνυπέγραψαν) και κατόπιν να εκδώσουν οικοδομική άδεια σχετικά με ακίνητο του ανωτέρω εγκαλούμενου κατά παράβαση των καθηκόντων τους, αφού δεν είχε αυτός δικαίωμα".

Σύμφωνα με τα προαναφερόμενα, το παραπάνω με αρ. Γ/2007/264 κλητήριο θέσπισμα του Εισαγγελέα Πρωτοδικών Αθηνών ήταν έγκυρο, περιείχε όλα τα κατά το άρ. 321 παρ.1 του ΚΠΔ αναγκαία στοιχεία και δη ακριβή καθορισμό και περιγραφή της πράξεως της παθητικής δωροδοκίας του εν λόγω αναιρεσείοντος υπαλλήλου Πολεοδομίας για την οποία κατηγορείτο και προσδιορίζονταν τα υπηρεσιακά καθήκοντα αυτού στα οποία αναγόταν και η μεταφορά συντελεστή δόμησης και μετέπειτα με βάση αυτή την παράνομη μεταφορά η έκδοση οικοδομικής άδειας και ο προβληθείς αυτοτελής ισχυρισμός ορθά και με την αναγκαία ειδική αιτιολογία απορρίφθηκε από το δευτεροβάθμιο δικαστήριο, ως αβάσιμος.

Ενόψει των προεκτεθέντων και των ανωτέρω παραδοχών, οι σχετικοί από το άρθρο 171 παρ.1 δ και 510 παρ.1 στοιχ. Α και Δ του ΚΠΔ για ακυρότητα, σχετική του κλητηρίου θεσπίσματος και απόλυτη, για παραβίαση των άρθρων 6 παρ.1,3 της ΕΣΔΑ, 14 παρ.3 α του ΔΣ/ΑΠΔ, και για έλλειψη ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας, λόγοι της κρινόμενης αιτήσεως, πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμοι.

5. Κατά τη διάταξη του άρθρου 177 παρ.2 ΚΠΔ "αποδεικτικά μέσα που έχουν αποκτηθεί με αξιόποινες πράξεις ή μέσω αυτών, δεν λαμβάνονται υπόψη για την κήρυξη της ενοχής, την επιβολή ποινής ή τη λήψη μέτρων εξαναγκασμού, εκτός αν πρόκειται για κακουργήματα που απειλούνται με απειλή ισόβιας κάθειρξης και εκδοθεί για το ζήτημα αυτό ειδικά αιτιολογημένη απόφαση του δικαστηρίου".

Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι η χρησιμοποίηση στην ποινική δίκη απαγορευμένου αποδεικτικού μέσου προσβάλλει το δικαίωμα υπεράσπισης του κατηγορουμένου και δημιουργεί απόλυτη ακυρότητα της διαδικασίας, σύμφωνα με το άρθρο 171 παρ. 1 δ' ΚΠΔ. Από τη διάταξη δε του άρθρου 370 Α παρ. 2 ΠΚ προκύπτει ότι "όποιος αθέμιτα παρακολουθεί με ειδικά τεχνικά μέσα ή αποτυπώνει σε υλικό φορέα προφορική συνομιλία μεταξύ τρίτων ή αποτυπώνει σε υλικό φορέα μη δημόσια πράξη άλλου τιμωρείται με κάθειρξη μέχρι 10 ετών. Με την ίδια ποινή τιμωρείται η πράξη του προηγούμενου εδαφίου και όταν ο δράστης αποτυπώνει σε υλικό φορέα το περιεχόμενο της συνομιλίας του με άλλον χωρίς τη ρητή συναίνεση του τελευταίου". Η διάταξη αυτή θεσπίστηκε στα πλαίσια της γενικότερης προστασίας που παρέχεται στον άνθρωπο από τα αρθρ. 2 παρ 1, 5 παρ. 1, 9 Α' και 19 του Συντάγματος για την προστασία της προσωπικής και ιδιωτικής ζωής και γενικότερα της προσωπικότητας κάθε ανθρώπου. Η απαγόρευση αυτή αφορά εκδηλώσεις ή πράξεις της ιδιωτικής ζωής των τρίτων που είναι ικανές να επιφέρουν βλάβη στην προσωπικότητα και να μειώσουν την αξιοπρέπειά τους, αποσκοπείται δε με τον τρόπο αυτό η διασφάλιση της προστασίας των εννόμων αγαθών του ανθρώπου, που προστατεύονται από τις συνταγματικές αυτές διατάξεις. **Η απαγόρευση όμως αυτή δεν περιλαμβάνει και τις πράξεις ή εκδηλώσεις προσώπων, οι οποίες ανεξάρτητα από τον τρόπο και τον χρόνο που γίνονται, δεν ανάγονται στη σφαίρα της προσωπικής και ιδιωτικής ζωής τους, αλλά πραγματοποιούνται στα πλαίσια των ανατιθεμένων σε αυτούς υπηρεσιακών καθηκόντων και κατά την εκτέλεση τούτων, η οποία ως εκ της φύσεως και του είδους των εκπληρουμένων καθηκόντων υπόκειται σε δημόσιο έλεγχο και κριτική.** Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 364 ΚΠΔ, στο ακροατήριο διαβάζονται και οι εκθέσεις των ανακριτικών υπαλλήλων, καθώς και τα υπόλοιπα έγγραφα που υποβλήθηκαν κατά την αποδεικτική διαδικασία και δεν αμφισβητήθηκε η γνησιότητά τους. Από το συνδυασμό των παραπάνω διατάξεων σαφώς συνάγεται, ότι η καταγραφή ιδιωτικής συνομιλίας με τεχνικά μέσα σε ψηφιακό δίσκο, ο οποίος αποτελεί αυτοτελές αποδεικτικό μέσο και δη έγγραφο, παραδεκτά λαμβάνεται υπόψη από το δικαστήριο και συνεκτιμάται μαζί με τις άλλες αποδείξεις για το σχηματισμό της δικανικής του κρίσης, έστω και αν αυτό περιέχει και στηρίχθηκε σε αθέμιτη μαγνητοσκόπηση με τεχνικά μέσα εκδηλώσεων του κατηγορουμένου, που πραγματοποιήθηκαν, όμως, στα πλαίσια των ανατιθεμένων σ' αυτόν υπηρεσιακών καθηκόντων και κατά την εκτέλεσή τους, η οποία υπόκειται σε δημόσιο έλεγχο και κριτική.

Συνεπώς η λήψη υπόψη από το δικαστήριο του ως άνω εγγράφου δεν δημιουργεί ακυρότητα και δεν ιδρύει τον από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Α' λόγο αναίρεσως (ΑΠ 1202/2011, 954/2006).

Στην προκειμένη περίπτωση, το Τριμελές Εφετείο Αθηνών, στο προπαρατεθέν αιτιολογικό του, προκειμένου να καταλήξει στην καταδικαστική για τον αναιρεσίοντα υπάλληλο Πολεοδομίας Β. Μ. κρίση του για τέλεση παθητικής δωροδοκίας, συνεκτίμησε τις μαρτυρικές καταθέσεις και όλα τα αναγνωσθέντα στο ακροατήριο έγγραφα, στα οποία δεν συμπεριλαμβάνεται κανένας ψηφιακός δίσκος καταγραφής συνομιλιών ή κάποιο έγγραφο απομαγνητοφωνήσεως αυτού. Επίσης το δικαστήριο δεν αναφέρει πουθενά στο αιτιολογικό του κατάθεση μάρτυρος για μαγνητοφώνηση συνομιλίας μηνυτή και κατηγορουμένων σχετικά με τη δωροδοκία που αποδείχθηκε ή ότι στηρίζει την περί ενοχής κρίση του σε κάποια τέτοια κατάθεση μάρτυρος μηνυτή ή δημοσιογράφου για μαγνητοφωνήσεις, ή άκουσμα αυτών, από τις οποίες να προκύπτει και η δωροδοκία. Η απλή αναφορά δε στο άνω αιτιολογικό ότι ο μηνυτής μετέβη στην Υπηρεσία Ειδικών Υποθέσεων, όπου κατέθεσε για τα γεγονότα της δωροδοκίας και παρέδωσε το C.D., που είχε καταγράψει τις συνομιλίες του, είναι διηγηματική και από αυτή δε συνάγεται ότι το

δικαστήριο έλαβε υπόψη του για την ενοχή τον εν λόγω μη αναγνωσθέντα ψηφιακό δίσκο και τις αναφερόμενες σε αυτό μαγνητοφωνημένες συνομιλίες απομαγνητοφωνημένες, ήτοι ότι συνεκτιμήθηκε παράνομο αποδεικτικό μέσο, αλλά το δικαστήριο συναξιολόγησε πλείστα όσα άλλα νόμιμα αποδεικτικά μέσα που αναφέρει ειδικώς στο αιτιολογικό του αυτό. Επομένως εφόσον το δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη του το περιεχόμενο των συνομιλιών το οποίο προέκυψε από παράνομη παρακολούθηση σε ανοιχτή ακρόαση χωρίς προηγούμενη άρση του απορρήτου με βούλευμα του αρμόδιου δικαστικού συμβουλίου, δεν έλαβε υπόψη του απαγορευμένο αποδεικτικό μέσο. Επίσης οι απλές αναφορές, στην κατάθεση μάρτυρα του μηνυτή Π. Κ. (και όχι στο αιτιολογικό), ότι "προέβη με δημοσιογράφο σε καταγραφή των συνομιλιών τους, ήταν τρεις μαγνητοφωνήσεις από εμένα, την απομαγνητοφώνηση δεν την έκανα εγώ" και του μάρτυρα κατηγορίας Γ. Σ., "εγώ άκουσα μεταγενέστερα τις συνομιλίες που έχουν καταγραφεί κ.λ.π.", που υπάρχουν στα πρακτικά, εφόσον το δικαστήριο δεν αναφέρεται στις καταθέσεις αυτές και δε χρησιμοποιεί τις εν λόγω συνομιλίες και απομαγνητοφωνήσεις ή το περιεχόμενο των συνομιλιών αυτών, μέσω των μαρτυρικών αυτών καταθέσεων, αλλά απλώς τις αναφέρει ιστορικά σαν γεγονότα καταγραφής συνομιλιών και όχι το περιεχόμενο αυτών, ουδμία ακυρότητα της διαδικασίας επήλθε και γι' αυτό, ο σχετικός τέταρτος και πέμπτος λόγος αναιρέσεως από το άρθρο 171 παρ.1δ, 177 παρ.2 και 510 παρ.1 στοιχ.Α του ΚΠΔ, είναι απορριπτέος ως αβάσιμος. 6. Η κατά τα άρθρα 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 του ΚΠΔ ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, η έλλειψη της οποίας ιδρύει τον από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' του ΚΠΔ λόγο αναιρέσεως, απαιτείται όχι μόνον για την απόφαση περί της ενοχής, δηλαδή την καταδικαστική ή απαλλακτική για την κατηγορία απόφαση του δικαστηρίου, αλλά για όλες τις αποφάσεις, ανεξάρτητα αν αυτές είναι οριστικές ή παρεμπιπτούσες ή αν η έκδοση τους αφήνεται στη διακριτική, ελεύθερη ή ανέλεγκτη κρίση του δικαστή που τις εξέδωσε. Έτσι, η παρεμπιπτούσα απόφαση που απορρίπτει την αίτηση του κατηγορουμένου για αναγνώριση ελαφρυντικών περιστάσεων, κατά το άρθρο 84 παρ.2 του ΠΚ, πρέπει να είναι ιδιαίτερα αιτιολογημένη, παρά το ότι η παραδοχή ή απόρριψη τέτοιας αιτήσεως έχει αφεθεί στην ανέλεγκτη κρίση του δικαστηρίου, δηλαδή να αναφέρει στο αιτιολογικό της τα αποδεικτικά μέσα που εκτιμήθηκαν, τα πραγματικά περιστατικά που προέκυψαν και τις σκέψεις βάσει των οποίων το δικαστήριο κατέληξε στην απορριπτική της αιτήσεως αυτής κρίση του. Προϋπόθεση όμως της έρευνας ενός τέτοιου αυτοτελούς ισχυρισμού αποτελεί η προβολή αυτού κατά τρόπο σαφή και ορισμένο, με όλα δηλαδή τα πραγματικά περιστατικά που είναι αναγκαία για τη θεμελίωση της επικαλούμενης ελαφρυντικής περίπτωσης. Μόνη η επίκληση της νομικής διάταξης που προβλέπει την ελαφρυντική περίπτωση ή το χαρακτηρισμό με τον οποίο είναι γνωστή αυτή στη νομική ορολογία καθιστά το σχετικό ισχυρισμό αόριστο, στον οποίο ως τέτοιο δεν έχει υποχρέωση το δικαστήριο της ουσίας να απαντήσει ή να δικαιολογήσει ειδικά τη σιωπηρή ή τη ρητή απόρριψή του (ΑΠ 125, 602/2013, 1621/2011).

Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από τα πρακτικά της προσβαλλόμενης αποφάσεως, που κατ' άρθρο 141 παρ.3 του ΚΠΔ, ωστόσο προσβληθούν για πλαστότητα, αποδεικνύουν όλα όσα αναγράφονται σ' αυτά, οι συνήγοροι και των δύο κατηγορουμένων, όταν τους δόθηκε ο λόγος επί της ενοχής, προέβαλαν τον αυτοτελή ισχυρισμό συνδρομής στο πρόσωπο των κατηγορουμένων ελαφρυντικών περιστάσεων από το άρθρο 84 παρ. 2 α' και 2 ε' ΠΚ και συγκεκριμένα α) ο μιν συνήγορος του δευτέρου κατηγορουμένου Γ. Μ. αορίστως, χωρίς παράθεση κανενός πραγματικού περιστατικού και β) οι συνήγοροι του πρώτου κατηγορουμένου Β. Μ. πρόβαλαν και ισχυρίσθηκαν τα παρακάτω:

"Στο πρόσωπό μου πρέπει να αναγνωρισθούν οι ελαφρυντικές περιστάσεις του άρθρου 84 παρ.2 α' και ε' του Π.Κ. Ειδικότερα:

1. Όπως αποδεικνύεται και από το υπάρχον στη δικογραφία δελτίο ποινικού μου μητρώου, από τα έγγραφα, που προσκόμισα στο Δικαστήριο Σας και αναγνώστηκαν, αλλά και από την κατάθεση των μαρτύρων που εξετάστηκαν ενόρκως ενώπιόν Σας, μέχρι την τέλεση της επίδικης πράξης έζησα απολύτως έντιμη προσωπική, οικογενειακή και

κοινωνική ζωή και δεν έδωσα ποτέ αφορμή, ως άνθρωπος και υπάλληλος, να αμφισβητηθεί το ήθος και η ακεραιότητά μου. Έχω λευκό ποινικό μητρώο και ουδέποτε έχω απασχολήσει την ποινική ή πειθαρχική δικαιοσύνη για κάποια υπόθεση πέρα από την κρινόμενη ενώπιόν Σας. Η υπηρεσιακή μου συμπεριφορά μέχρι τα επίδικα περιστατικά ήταν άμεμπτη. Είμαι οικογενειάρχης και πατέρας δύο ανηλίκων τέκνων, του Σ. (13 ετών) και της Ε. (11 ετών) όπως προκύπτει από το προσκομιζόμενο πιστοποιητικό οικογενειακής κατάστασης. Ενόψει όλων των ανωτέρω, που αποδείχθηκαν από τα αποδεικτικά μέσα που ανωτέρω εκθέτω και επικαλούμαι, πληρούνται στο πρόσωπό μου οι προϋποθέσεις για την αναγνώριση του ελαφρυντικού του άρθρου 84 παρ.2 περ. α του Π.Κ.

2. Περαιτέρω, μετά τα επίδικα περιστατικά και μέχρι σήμερα, όπως επίσης αποδείχθηκε από τα ανωτέρω επικαλούμενα αποδεικτικά μέσα, έχω επιδείξει άψογη προσωπική, κοινωνική και επαγγελματική συμπεριφορά και δεν έχω υποπέσει σε καμία παράβαση οποιουδήποτε είδους. Αντιθέτως, στο ικανό αυτό χρονικό διάστημα των επτά (7) ετών, απολαμβάνω την εκτίμηση του κοινωνικού και επαγγελματικού μου περιγύρου, είμαι ενεργός υπάλληλος με άμεμπτη προσωπική και οικογενειακή ζωή. Η καλή συμπεριφορά μου μετά την πράξη προκύπτει τόσο από την σφαιρική παρουσία θετικών στοιχείων (εργασία, δημιουργίας οικογένειας, ανατροφή των τέκνων μου) όσο και από την έλλειψη αρνητικών (απουσία οποιοσδήποτε εμπλοκής μου με την ποινική δικαιοσύνη). Περαιτέρω, η θετική συμμετοχή μου στην κοινωνική ζωή ενισχύεται από τη δραστηριότητα που αναπτύσσω ως Αντιπρόεδρος στο Φιλοπρόοδο Πολιτιστικό Σύλλογο με την επωνυμία "Ένωση Αβωρανιτών και Λιβαδακιωτών" από το έτος 1993 μέχρι και σήμερα, καθώς και ως αντιπρόσωπος στη Γενική Συνέλευση της Ομοσπονδίας Συλλόγων Ναυπακτίας (βλ. ενδ. την κατάσταση μελών Δ.Σ., το με αριθμό πρωτοκόλλου 6/06.05.2009 έγγραφο του πολιτιστικού συλλόγου και τα με αριθμό 35/2005 και 56/201 1 φύλλα της εφημερίδας "Αβωρανίτικα Νέα"). Ενόψει όλων αυτών αποδεικνύεται ότι διάγω βίο έντιμο για μεγάλο (επταετές) χρονικό διάστημα από τα επίδικα περιστατικά και πληρούνται στο πρόσωπο μου οι προϋποθέσεις αναγνώρισης του ελαφρυντικού του άρθρου 84 παρ. 2 περ. ε' του Π.Κ."

Ο αυτοτελής ισχυρισμός συνδρομής στο πρόσωπο των κατηγορουμένων ελαφρυντικών περιστάσεων από το άρθρο 84 παρ. 2 α' και 2 ε' ΠΚ, όσον αφορά τον δεύτερο κατηγορούμενο, προβλήθηκε αόριστα με επίκληση μόνον της σχετικής διάταξης του ΠΚ, χωρίς να παραθέσει πραγματικά περιστατικά και το δικαστήριο της ουσίας, κατά τα προαναφερθέντα δεν είχε υποχρέωση να απαντήσει ή να δικαιολογήσει ειδικά την απόρριψή του. Όμως, τον ίδιο αυτοτελή, πλήρως ορισμένο και παραδεκτώς προβληθέντα εν λόγω ισχυρισμό του αναιρεσείοντος πρώτου κατηγορουμένου Β. Μ. για αναγνώριση των ανωτέρω δύο ελαφρυντικών περιστάσεων το δικάσαν δικαστήριο απέρριψε ως αβάσιμο, με την παρακάτω αιτιολογία:

"Περαιτέρω οι ισχυρισμοί του πρώτου και δεύτερου των κατηγορουμένων περί αναγνώρισεως σ' αυτούς των ελαφρυντικών περιστάσεων του άρθρου 84 παρ. 2α' και ε' ΠΚ είναι αβάσιμοι και απορριπτέοι, διότι δεν αποδείχθηκε ότι οι εν λόγω κατηγορούμενοι διήγαγαν πρότερο έντιμο βίο και ότι μετά την τέλεση των πράξεών τους επέδειξαν καλή διαγωγή, καθόσον το λευκό ποινικό μητρώο και το γεγονός ότι ο πρώτος κατηγορούμενος είναι αντιπρόεδρος σε πολιτιστικό σύλλογο και αντιπρόσωπος στην Ομοσπονδία συλλόγων δεν αρκούν για να αποδείξουν ότι αυτός έζησε έντιμο πρότερο βίο και ότι μετά την τέλεση της πράξεως επέδειξε καλή διαγωγή και ποια. Επίσης μόνον το λευκό ποινικό μητρώο του δεύτερου κατηγορουμένου δεν υποδεικνύει ότι αυτός έζησε πρότερον έντιμο βίο, η δε συμβολή του στην ανέγερση ναού και η οικονομική ενίσχυση θρησκευτικού συλλόγου δεν αρκούν για να αποδείξουν ότι αυτός συμπεριφέρθηκε καλά για σχετικά μεγάλο διάστημα μετά την πράξη του".

Η παραπάνω αιτιολογία απόρριψης είναι ελλιπής καθόσον, ενώ ο αναιρεσείων πρώτος κατηγορούμενος Β. Μ. παραδεκτώς είχε προβάλει αρκετά ως παραπάνω θετικά της προσωπικότητάς του στοιχεία, όπως, ότι διατηρεί οικογένεια με σύζυγο και δύο ανήλικα τέκνα, ότι εργάζεται ως υπάλληλος Πολεοδομίας και ότι έζησε απολύτως έντιμη προσωπική, οικογενειακή και κοινωνική ζωή και δεν έδωσε ποτέ αφορμή, ως άνθρωπος

και υπάλληλος, να αμφισβητηθεί, ότι από το έτος 1993 αναπτύσσει δραστηριότητα ως Αντιπρόεδρος στο Φιλοπρόοδο Πολιτιστικό Σύλλογο "Ένωση Αβωρανιτών και Λιβαδακιωτών" και ως αντιπρόσωπος στην Ομοσπονδία Πολιτιστικών Συλλόγων Ναυπακτίας, ως και ότι έχει λευκό ποινικό μητρώο, ότι δεν έχει υποπέσει σε καμία παράβαση οποιουδήποτε είδους και ότι επί επταετία επέδειξε καλή συμπεριφορά και κοινωνική ως άνω θετική δραστηριότητα, για μεγάλο διάστημα επταετίας μετά την πράξη του, περιστατικά όμως για τα οποία η προσβαλλόμενη απορριπτική απόφαση δεν περιλαμβάνει καμία αιτιολογία, ενώ η παρατεθείσα αιτιολογία ότι "δεν αποδείχθηκε ότι ο κατηγορούμενος διήγαγε πρότερο έντιμο βίο και ότι μετά την πράξη του επέδειξε καλή διαγωγή, καθόσον το λευκό ποινικό μητρώο και το γεγονός ότι είναι αντιπρόεδρος σε πολιτιστικό σύλλογο και αντιπρόσωπος στην Ομοσπονδία Συλλόγων, δεν αρκούν για να αποδείξουν ότι αυτός έζησε έντιμο πρότερο βίο και ότι μετά την τέλεση της πράξεως επέδειξε καλή διαγωγή", κρίνεται μη ειδική και ως ελλιπής αιτιολογία.

Συνεπώς, ο από το άρθρο 510 παρ.1 στοιχ. Δ' του ΚΠΔ προβαλλόμενος συναφής λόγος αναιρέσεως, του μεν δευτέρου αναιρεσιόντος Γ. Μ. είναι απορριπτέος ως αβάσιμος, ενώ του πρώτου αναιρεσιόντος Β. Μ. είναι βάσιμος και, πρέπει, κατά παραδοχή του, να αναιρεθεί η προσβαλλόμενη απόφαση μόνον ως προς την απορριπτική των εν λόγω ελαφρυντικών περιστάσεων διάταξή της που αφορά τον Β. Μ., αναγκαίως δε και ως προς τη διάταξη αυτής για την επιβολή ποινής σε αυτόν.

Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, ελλείψει ετέρου παραδεκτού λόγου αναιρέσεως προς έρευνα, πρέπει: α) η κρινόμενη αίτηση αναιρέσεως του δευτέρου αναιρεσιόντος Γ. Μ. να απορριφθεί στο σύνολό της και να καταδικασθεί ο αναιρεσιών αυτός στα δικαστικά έξοδα (άρθρο 583 ΚΠΔ) ως και στη δικαστική δαπάνη του παραστάτος πολιτικός ενάγοντος(άρθρα 176,183 Κ.Πολ.Δ) και β) , η κρινόμενη αίτηση αναιρέσεως του πρώτου αναιρεσιόντος Β. Μ. , να γίνει δεκτή και να αναιρεθεί εν μέρει η προσβαλλόμενη απόφαση, προκειμένου το εκδόσαν αυτή δευτεροβάθμιο δικαστήριο, με αμετάκλητη πλέον την απόφαση περί ενοχής, να επανακρίνει ως προς το μέρος της συνδρομής στο πρόσωπο του ανωτέρω μόνον αναιρεσιόντος των ελαφρυντικών περιστάσεων του άρθρου 84 παρ.2 εδ. α' και ε' του ΠΚ, και σε τυχόν καταφατική περίπτωση, να τις συνεκτιμήσει κατά την νέα επιμέτρηση της ποινής, που θα του επιβληθεί. Ήτοι πρέπει να παραπεμφθεί η υπόθεση, κατά το αναιρούμενο αυτό μέρος της, για νέα συζήτηση στο ίδιο δικαστήριο, αφού είναι δυνατή η συγκρότησή του από άλλους δικαστές, εκτός εκείνων που δίκασαν προηγουμένως (άρθρο 519 ΚΠΔ). Κατά τα λοιπά, αφού δεν υπάρχει άλλος λόγος αναιρέσεως για έρευνα, πρέπει να απορριφθεί η κρινόμενη αίτηση αναιρέσεως του αναιρεσιόντος αυτού, ως αβάσιμη.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Αναιρεί εν μέρει τη με αριθμό 6210/2013 απόφαση του Τριμελούς Εφετείου (Πλημμελημάτων) Αθηνών, μόνον ως προς τον πρώτο αναιρεσιόντα Β. Μ. του Σ., α) ως προς τη διάταξή της που απέρριψε τους αυτοτελείς ισχυρισμούς περί συνδρομής της ελαφρυντικής περιστάσεως του προτέρου εντίμου βίου και του ότι ο υπαίτιος συμπεριφέρθηκε καλά για σχετικά μεγάλο διάστημα μετά την πράξη του και β) ως προς τη διάταξή της περί της ποινής που επιβλήθηκε στον Β. Μ. για την εν λόγω πράξη. Και Παραπέμπει την υπόθεση, κατά το άνω μόνον αναιρούμενο μέρος της, για νέα συζήτηση στο ίδιο δικαστήριο για τις εν λόγω ελαφρυντικές περιστάσεις, το οποίο θα συγκροτηθεί από δικαστές άλλους, από εκείνους που είχαν δικάσει προηγουμένως. Απορρίπτει κατά τα λοιπά την από 25-10-2013 αίτηση- δήλωση του Β. Μ. του Σ., για αναίρεση της ίδιας (με αρ. 6210/2013) αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου(Πλημμελημάτων) Αθηνών.

Απορρίπτει την από 25-10-2013 αίτηση- δήλωση του Γ. Μ. του Ν., για αναίρεση της ίδιας με αρ. 6210/2013 αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου (Πλημμελημάτων) Αθηνών. Καταδικάζει τον αναιρεσιόντα Γ. Μ. στα δικαστικά έξοδα, εκ διακοσίων πενήντα (250)

ευρώ και στη δικαστική δαπάνη του παραστάτος πολιτικώς ενάγοντος εκ πεντακοσίων (500) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 4 Φεβρουαρίου 2014.
Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 25 Φεβρουαρίου 2014.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ